

Radán Nóra
OSZTOZKODÁS

Te dönts el, mondtad,
és én boldogan tettem
a tied mellé a fogkefém,
később mesélted, ha összevesztünk,
félve nézted meg, hogy
a fogkefédnek van-e még párja,
Te dönts el, mondtad,
és én úgy döntöttem, hogy a barna
tényleg öregít, másnaptól szökén
tetszettem magunknak,
Te dönts el, mondtad
az IKEA-ban, és én is a sűrűbb
szövésű sötétítő függöny
mellett döntöttem,
Te dönts el, mondtad,
és hirtelen magam sem
tudtam, mit élveztem
a versenytáncban,
Te dönts el, mondtad,
és többé nem akartam a
menhelyes fekete macskát
örökbe fogadni, mert mi
tényleg nélküle voltunk egész,
Te dönts el, mondtad,
és én úgy döntöttem, hogy mégis
örülni akarok a két
rózsaszín csíknak,
Te dönts el, mondom
magamnak, és nézem, ahogy
örvénylik le a barna hajfestékes víz
a mosdókagylóban.

ÁLMOMBAN OPOSSZUM VAGYOK MEGINT

Álmomban oposszum vagyok megint,
fejjel lefelé lógok egy ágon,
és ilyenkor hagyom a világot
a feje tetejére állva.
Ujjaim kormány helyett
ágakat markolnak,
és nem sietek sehova.
Nem könyvből, lámpafénynél,
hanem szagmintákból
holdvilágban olvasok,
orrom Prada illat helyett
vérszagot kutat.
Erszényemben
plasztikkártyák helyett
kölykeimet cipelem.
Véremben a kígyóméreg
ártalmatlan alkotórészekre bomlik,
és ha el akarom kerülni
a nem kívánatosakat,
egyszerűen csak tetszhalott leszek.

DADA

megint hozzád indulok,
megint napok óta gyűjtöm az erőt,
megint a *túl-fogom-élni-t* mantrázom,
megint csak az odaúttól félek,
az mindig hosszabb,
ilyenkor jobban betartom a sebességet,
nem választom a rövidebb utat, hiába ismerem,
már nem hazaérkezem,

csak Te vagy itt fontos,
nem vihettek magammal,
egy éjszaka alatt beláttad te is,
a temető mellett csak elsuhanok, nem nézek jobbra,
mintha ezzel feltámaszthatnám anyámat vagy apámat,
erőltetem magam, hogy miattad tudjak örülni,
ahogy a főúton végiggurulok,
direkt nem megyek el a házunk előtt,
a kulcsokat sem hoztam,
lassan fordulok be az otthon udvarára,
leparkolok, mély levegő,
hangosan odaköszönök a teraszon ülőknek,
és megszaporázom a lépteimet, nehogy megszólítsanak,
az ajtód csukva, bizonytalanul kopogok,
a válaszra belépek, de nem vagy ott,
átvittek egy szinttel feljebb egy kétágyasba,
számolom a lépcsőket, ahogy
megmászok még egy emeletet,
megtalálom a szobádat, nyitva van az ajtó,
édeskés illat fogad, még mindig nincs öregszagod,
egyedül vagy bent, megnyugszom,
ez egy sokkal tágasabb szoba,
ülsz az ágyon, mikor meglátsz,
megigazítod a fejedet a kendőt,
egy pillanatig nem is hiszed, hogy én vagyok,
ölelsz, puszilsz, kínálsz a tízórai kekszedből,
itt nem tudsz fánkot sütni,
kipakolom én is a puszedit, amit hoztam,
meg a banánt, mondd, nem kellett volna,
kérdesz, hiába a béklyó a nyelveden,
nem hagyjuk, hogy a sztrók közénk álljon,
kezed a hasamra teszed, amikor megtudod,
hogy dédi leszel, vagy Dada, ahogy az első
dédid ezt örökre rád ragasztotta,
nehezen búcsúzunk,
te marasztalnál, én maradnék még,

ölelsz, még nem tudjuk, hogy utoljára,
becsatolom a kismama-biztonsági övemem,
és elhessegetem a gondolatot,
hogy egy új életért egy régi.

*Lelkiállapot, 2021
(200 x 160 cm, olaj, vászon)*